

rede os paa en Periode, hvor Piben faar en noget anden Lyd. Vi ere jo nu ubetinget inde i en Opgangsperiode, men hvis den fortsætter sig og muligvis udvikler sig videre, og vi som Følge deraf skulde faa en Stigning i vor Statsindtægt, der overstiger den normale Stigning, som jeg i Forslaget har ment at kunne sætte til 2 pCt. aarlig, forbruge vi ikke denne yderligere Stigning, sætte os ikke for Udgifter, som vi blive nødte til at bære, og saa naar onde Tider komme, og som da paa ny ville fremskaffe Underbalance, men lægge den hen først og fremmest til Reservefonden, dernæst til Kassebeholdningen, hvorved den kan blive os et Rygstød, hvis Tiderne vende. Vi vide jo nu efter mangeaarig Erfaring, at Opgangs- og Nedgangsperioder veksle, og at Fremgangstider uvægerlig ledsages af Tilbageslag. Jeg tror, at dette Forslag er sundt og fornøftigt, og glæder mig ved, at det har Sikkerhed for at blive vedtaget baade her og i Folketinget.

Jeg skal, medens jeg har Ordet, blot gøre to saglige Bemærkninger til de forelagte Lovforslag. Den ene drejer sig om det, vi i et kort Begreb kalde de skærpede Ligningsregler, hele det System af nye Bestemmelser, jeg har foreslaaet indsat i Lovene, og om hvilke der er opnaaet Enighed i nogenlunde samme Skikkelse, i hvilken de ere foreslaaede. Ganske vist er der paa forskellige Punkter foretaget Forandringer i Henhold til Ønsker fra dette høje Ting, men jeg tør dog sige, at Forslaget i alt Fald i det væsentlige fremtræder i den Skikkelse, i hvilken jeg fremsatte det for Fællesudvalget. Et Hovedled heri er Indførelsen af et nyt Landsoverskatteraad med en mere stabil embedsmæssig Karakter. Vi faa der en Myndighed, der vil faa det som en væsentlig Opgave at gennemføre større Ligelighed og Retfærdighed i Skatteligningen og i det hele føre et langt mere virksomt Tilsyn med hele denne vigtige Funktion — thi vigtig tør man vel nok kalde den Virksomhed, hvorved en Statsindtægt paa over 17 Mill. Kr. og en meget betydelig kommunal Indtægt tilvejebringes i dette lille Land. Ligeledes bliver Muligheden for Appel udvidet, og Landsoverskatteraadet, der naturligvis skal have et retskyndigt Element, bliver tillige en virksom Appelmyndighed. Samtidig ere Reglerne for Selvangivelse betydelig skærpede, baade hvad Indtægt og Formue angaar, og om vi end ikke her ere naaede til fuld Samstemning — jeg skal ikke komme

ind paa de Divergenspunkter, der, hvad disse Sager angaar, have været mellem de forskellige Sider. —, tror jeg, vi fra begge Sider kunne være enige om at indrømme, at det, der er naaet, er et væsentligt Fremskridt, ogsaa hvad denne Side af Sagen angaar. Hvad Skatteraadenes Sammensætning angaar, er der under Forhandlingen i Fællesudvalget fremsat et Ønske om, at de Ord, der stod i Regeringsforslagets § 18, at „Bykommuner og Landkommuner i Kredsen repræsenteres, saa vidt muligt, ligeligt efter Hensyn til Folketal“, skulle afløses af følgende Regel: „Landbrug og Byerhverv repræsenteres forholds-mæssig i samtlige de Skattekrede, der omfatte baade Agerbrug og bymæssige Bebyggelser.“ Det ses, at den sidste Bestemmelse har større Rækkevidde end den første. Denne tog Sigte paa de egentlige Købstæder, den nye tager tillige Sigte paa Stationsbyerne og alt, hvad der overhovedet er af Byerhverv paa Landet. Jeg ønsker at sige, at jeg opfatter denne nye Bestemmelse saaledes, at den ikke skal udføres saa strengt linealmæssigt, at det kun er, hvor, hvad man kunde kalde, Byerhvervsbefolkningen i en Skattekreds er saa stor, at de strenge Regler for Forholdstal ville berettiget den til at faa 1 af 3 Medlemmer ind i et Skatteraad, at jeg vil anse Administrationen for pligtig i en Landskattekreds at indsætte en Repræsentant for Byerhvervene, men at det overhovedet er i alle saadanne Tilfælde, hvor Byerhverv have nogen betydeligere Udbredelse i vedkommende Skattekreds, hvilket vil være Tilfældet i de fleste, da Stationsbyerne ere voksede i Tal, og Byerhvervene i det hele ere naaede langt mere ud paa Landet end tidligere.

Den anden Bemærkning, jeg ønsker at gøre, gælder Cigarettaeren. Man har villet indsætte en positiv Bestemmelse om, at hvor Taraen er en Luksuspakning af en eller anden Art, overhovedet en Pakningsgenstand, som har nogen selvstændig økonomisk Værdi, eller paa en vis Maade er selvstændig Forhandlingsvare, skulde den ikke blot behandles som Tara, d. v. s. som Indpakning, der simpelthen fradrages, men gøres til Genstand for selvstændig Fortoldning. Naar jeg ikke har kunnet imødekomme Ønsket om en saadan selvstændig Bestemmelse i Loven, ligger det i, at det er en almindelig Forudsætning for vor Toldlovgivning og for hele vor Toldpraksis, at denne Regel følges, og at man derfor, hvis den blev indsat i en enkelt Lov, naar den ikke